

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920010460
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7920010460.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Martina Michalanského a Ing. JUDr. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. októbra 2022, v trestnej veci proti A. B., obžalovaného pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 9.6.2022 sp. zn. 3T/128/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. zamietá odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 9.6.2022 sp. zn. 3T/128/2020 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v katastri obce C. dňa 12.2.2019 v čase od 14:04 hod. do 14:22 hod. počas výkonu služby ako veliteľ hliadky Obvodného oddelenia PZ Kráľovský Chlmec zistil protiprávne konanie, a to odcudzenie drevnej hmoty, z ktorého bol dôvodne podozrivý A. D., o ktorom mal obžalovaný vedomosť, že sa v uplynulých dvanástich mesiacoch dopustil priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bola uložená bloková pokuta, čím sa svojím opakovaným konaním A. D. v daný deň dopustil prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. (účinného v čase spáchania skutku), avšak v úmysle pomôcť mu vyhnúť sa trestnému stíhaniu, po predchádzajúcej lustrácii v ústrednej evidencii priestupkov MV SR, vykonanej k družke podozrivého D. D., uložil za tento protiprávny čin A. D. blokovú pokutu vo výške 30 Eur jeho družke, ktorej dňa 12.2.2019 vydal blok na pokutu nezaplatenú na mieste číslo 18133523, s čím menovaná súhlasila, hoci tento skutok nespáchala, pričom postupoval v rozpore s § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v rozpore s § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. (účinného v čase spáchania skutku), čím svojím konaním porušil ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície SR.

Za to mu súd uložil podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (§ 36 písm. j) Tr. zák.) peňažný trest vo výmere 1.000 € (tisíc Eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný do zápisnice zahlásil odvolanie, ktoré následne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol, že sa necíti byť vinným zo spáchania žalovaného prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, a preto navrhol, aby odvolací

súd napadnutý rozsudok zrušil vo všetkých výrokoch a jeho oslobodil spod skutku obžaloby, lebo sa ho nedopustil.

Ani po doplnení dokazovania vykonaného v intenciách pokynov odvolacieho súdu, a to potom, čo predchádzajúci odsudzujúci rozsudok bol odvolacím súdom zrušený na podklade uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/7/2022 zo dňa 24.02.2022, podľa jeho názoru nebol zistený taký skutkový stav, aby bolo možné uznať jednoznačne jeho vinu.

Výpovede svedkov na podklade ktorých okresný súd založil svoje odsudzujúce rozhodnutie nie sú vierohodné, od počiatku existovali zásadné rozpory v ich výpovediach, ktoré rozpory nebolo možné odstrániť ani ďalšími výpoveďami, lebo svedkovia po uplynutí dvoch rokov objektívne nemohli presnejšie popísať sled udalostí, než ako to urobili pred dvoma rokmi.

Vierohodnosť výpovedí svedkov D. D., A. D., A. E., F. E. je potrebné posúdiť aj z toho pohľadu, že sa jedná o osoby blízke, ich výpovede boli motivované snahou vzájomne si pomôcť a ich mentálna úroveň nebola taká, aby objektívne a jednoznačne popísali skutkový dej v tejto veci. Tieto osoby žijú v uzavretej spoločnosti, kde on bol v postavení úradnej osoby, ktorá ich môže postihnúť, ak sa dopustia protiprávneho konania, preto nemali žiadnu motiváciu, aby okolnosti uviedli tak, ako sa skutočne stali.

V tej dobe ako príslušník policajného zboru nemal žiaden záujem na tom, aby komukoľvek odpustil páchanie trestnej činnosti, nechcel ani zabezpečiť žiaden prospech, či A. D., ani inej osobe a konal podľa momentálnej situácie, keď bolo zistené protiprávne konanie a to zber dreva na inom mieste, odkiaľ drevo pochádzalo a vyvodil zodpovednosť voči tým osobám, ktoré sa prihlásili k protiprávnej činnosti, nakoľko ani jedna osoba nebola pristihnutá pri spáchaní skutku, ktorý mohol byť kvalifikovaný buď ako priestupok alebo prečin. Nakoľko iné dôkazy neboli, vychádzal z výpovedí osôb, ktoré sa priznali k protiprávnemu konaniu a nebol dôvod im neveriť, najmä za situácie, že neboli dôkazy, ktoré by objektívne preukázali ich zavinenie. Výkon svojej činnosti v žiadnom prípade nijako nechcel zľahčovať a riešenie vecí na úrovni priestupku, resp. prečinu by neprineslo ani inú administratívnu záťaž, ba dokonca v rámci vyhodnotenia výkonu služby by získal navyše body za odhalenie prečinu. Na podklade týchto skutočností jednoznačne vyplýva, že nemal žiadnu motiváciu napomáhať inej osobe a nemal ani vôľu ani snahu napomáhať iným osobám protiprávnou činnosťou, tak sa mu to dáva za vinu.

Priebeh skutkového deja a tým aj jeho obhajobu objektívne potvrdil svedok G. G. H., ktorý ako policajt bol s ním vo výkone služby. Vo výpovedi tohto svedka neboli žiadne rozpory, jednoznačne potvrdil jeho verziu deja, ktorý sa odohral a preto jedine on ako policajt nezainteresovaný v tejto veci je vierohodným svedkom a nie ďalší svedkovia, ktorí pri každom výsluchu vypovedali o inej verzii a nedokázali súvislé pravdivo a nezaujato vypovedať v tejto veci. Keďže ako policajt, ktorý vykonáva činnosť v prostredí, kde žijú a sa pohybujú svedkovia, ktorí ho usvedčujú z protiprávneho konania, nie je vnímaný ako osoba, ktorá by im mala byť nápomocná, skôr vidia v jeho osobe nepriateľa, ktorý môže odhaliť ich protiprávnu činnosť. Práve táto skutočnosť ovplyvnila ich výpovede, keď hovorili o inej verzii deja a nie tak, ako sa skutočne odohrali okolnosti, ale tak, aby ani jeden z nich nemal ani najmenší problém.

Ochota znášať zodpovednosť za svoje konanie končí ich prejavom, stále majú nejaké výhovorky, pokuty nezaplacia a bagatelizujú svoje konanie. Vo výpovediach svedkov boli zásadné rozdiely a rozpory, ktoré ani viacerými výsluchmi sa nepodarilo odstrániť. V žiadnom prípade sa preto nemôže stotožniť záverom okresného súdu, že v zásade svedecké výpovede preukázali jeho vinu. Dodatočným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že blokovú pokutu najprv vypísal D. D. a až potom A. E.. Súdu ozrejmil, že v prípade, ak na mieste činu sa nachádzajú viaceré osoby, zvykli ich všetkých lustrovať, preto táto skutočnosť nie je dôkazom o jeho zavinení.

Takéto výpovede svedkov by mali byť veľmi citlivo hodnotené, lebo len samotná okolnosť, že svedok hovorí o nejakej verzii deja ešte nemôže znamenať, že vypovedá pravdivo najmä vtedy, keď sa jedná o blízke osoby svedka. Nie je možné zamieňať takéto zásadné skutočnosti, či D. D. sa nachádzala na ceste vo väčšej vzdialenosti od rodinných domov alebo pred svojim rodinným domom, ako to tvrdila vo svojej výpovedi, keď popísala, že policajti prišli pred jej rodinný dom motorovým vozidlom a tam sa stretla s nimi.

Výpovede svedkov sú neurčité a ani po maximálnej snahe súdu pri vykonaní ich výsluchu nebolo možné odstrániť zásadné rozpory, ktoré svedkovia nevedeli odstrániť, niekedy ani nechápali, o čo sa jedná.

V ďalšom obžalovaný poukázal na použitie informačno-technických prostriedkov v tomto konaní a je toho názoru, že ich použitie bolo nezákonné, na základe vyfabulovaných dôvodov, ktoré boli uvedené v žiadosti na povolenie ITP a preto ani nahrávku nepovažuje za zákonný dôkaz v tomto konaní a naďalej zotrváva na tom, že sa jedná o nepoužiteľný dôkaz, lebo neboli splnené základné podmienky tak, ako to bolo uvedené v uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 7To/7/2022 zo dňa 24.02.2022.

Napokon ani zo samotného odposluchu nevyplývajú také závery, na základe ktorých je možné vysloviť nepochybný záver o jeho vine. Zavinenie je potrebné jednoznačne objektívne preukázať a nevychádzať z rôznych možných výkladov alebo domysliet' v konaní neexistujúci úmysel napomáhať inej osobe v záujme zabezpečiť takej osobe nenáležitý prospech.

Napriek rozsiahlemu dokazovaniu, v rozsahu ako bolo vykonané pred okresným súdom, podľa jeho názoru sa nepodarilo odstrániť zásadné rozpory vo výpovediach svedkov a preto na základe dôkaznej situácie tak, ako bola ustálená pred okresným súdom, neexistoval dostatok dôkazov na vyslovenie ohľadne jeho viny.

Z týchto dôvodov preto obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a jeho oslobodil spod skutku obžaloby, lebo sa nedopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho odvolací súd zistil, že okresný súd v súlade s vysloveným právnym názorom uvedeným v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/7/2022 zo dňa 24.02.2022, vykonal v potrebnom rozsahu kontradiktórnym spôsobom konania na hlavnom pojednávaní dokazovanie a dospel tak k zákonnému záveru o vine obžalovaného, ktorý svojim protiprávnym konaním tak naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Okresný súd nepochybil, pokiaľ neuveril obhajobe obžalovaného a rovnako aj výpovedi svedka G. G. H., nakoľko aj keď výpovede svedkov D. D., A. D., A. E. a F. E. nepopisujú dejovú líniu žalovaného skutku úplne zhodne, čo má aj logiku, lebo každá osoba vníma udalosť svojimi zmyslami a prežitie si zapamätá tak ako zapamätá, čo súvisí aj s jej intelektom, nepochybné ale bolo možné urobiť záver, že v podstate zhodne popísali rozhodné skutočnosti, a to že obžalovaný ako policajt v službe vypísal blokovú pokutu na D. D., hoci v skutočnosti protiprávneho konania sa dopustil A. D..

Záver o vierohodnosti výpovedí svedkov D. D., A. D., A. E. a F. E. napokon nepochybné vyplýva z obsahu listinných dôkazov, predovšetkým o lustrácii podozrivých osôb, ako aj z telefonickkej komunikácie s npráp. I. J., ktorého svedecká výpoveď bola v súlade so zvukovým záznamom telefonickkej komunikácie ohľadne žalovaného skutku.

Okresný súd nepochybil, pokiaľ poukázal, že predmetný zvukový záznam bol zabezpečený na základe súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním, vydaným Krajským súdom v Bratislave dňa 6.2.2019 sp. zn. KSBA-V-338-1/2019-2Ntt-34/2019, hoci v inej trestnej veci. Použitie tohto záznamu v predmetnom trestnom konaní bolo potrebné považovať nepochybné za zákonné, pričom jeho použitie je plne v súlade aj so závermi, ktoré vyplývajú zo zjednocujúceho stanoviska k výkladu ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod sp.zn. Tpj 46/2020. V zmysle ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. sa vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinú podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Tr. por., t. j. pre

niektorý z trestných činov (prípadne viaceré), ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je.

V teraz posudzovanej trestnej veci obžalovaného táto podmienka bola z hľadiska možnosti použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky splnená. Rovnaké kritéria sa podľa tohto stanoviska uplatnia aj vtedy, ak sa majú v trestnom konaní použiť ako dôkaz informácie získané použitím informačno-technického prostriedku podľa zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním. To platí aj v situácii, keď sa informácie získané použitím informačno-technického prostriedku podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedené v žiadosti.

Z odôvodnenia predmetného súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, ako aj z ďalších z neho vyplývajúcich skutočností je zároveň možné zistiť, že pri udelení tohto súhlasu bola dodržaná zásada legality, zásada legitimity ako aj zásada proporcionality, pričom potreba skúmania uvedených zásad pri použití informačno-technického prostriedku v trestnom konaní vyplýva z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Nepochybil preto okresný súd, pokiaľ podaný návrh ako aj vydaný súhlas na použitie informačno-technického prostriedku vyhodnotil v rámci hodnotenia dôkazov, ako dôkaz ktorý spĺňa všetky potrebné náležitosti stanovené zákonom, ktoré sú dostatočne preskúmateľné, teda ich odôvodnenie obsahuje konkrétne argumenty z pohľadu naplnenia zákonom stanovených podmienok pre ich vydanie a aj boli vydané na to príslušným orgánom, preto takto získaný dôkaz bol použiteľný v predmetnom trestnom konaní z hľadiska kvality, obsahu a jeho úplnosti.

Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania aj odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd nepochybil, pokiaľ dospel k záveru, že obžalovaný žalovaným konaním sa dopustil konania, a to tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku a toto konanie z právneho hľadiska naplnilo všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nakoľko ako policajt, teda verejný činiteľ, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech. Neoprávnený prospech z jeho konania mal nepochybne svedok A. D., ktorý sa tak vyhol trestnému stíhaniu. Obžalovaný takto postupoval v rozpore s § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, ako aj v rozpore s ustanovením § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v zmysle ktorého možno za priestupok uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť.

Obžalovaný svojím konaním zároveň porušil aj ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície SR, podľa ktorého je policajt povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Subjektívna stránka žalovaného prečinu bola preukázaná vo forme priameho úmyslu, a to podľa § 15 písm. a) Tr. zák.

Okresný súd nepochybil, pokiaľ pri rozhodovaní o druhu a výmere ukladaného trestu prihliadal súd najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer a mieru závažnosti pohľadujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Pri zohľadnení uvedených kritérií, ako aj vzhľadom na povahu a závažnosť spáchaného prečinu, aj odvolací súd dospel k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu formou individuálnej prevýchovy, ako aj generálnej prevencie v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zák. bude postačovať uloženie peňažného trestu vo výmere 1.000 Eur, čo zodpovedá osobným a majetkovým pomerom obžalovaného a zároveň v súlade so zákonom okresný súd obligatórne ustanovil aj náhradný trest odňatia slobody primeraného trvania, ktorého výkon sa nariadi v prípade, ak peňažný trest nebude zaplatený.

Vzhľadom na postavenie obžalovaného, ktorý ako policajt v službe nevykonával svoju služobnú povinnosť v súlade so zákonom tak, ako v podrobnostiach už bolo vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že neprichádzalo do úvahy uvažovať o aplikácii ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák., teda že

nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Krajský súd záverom poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru preto krajský súd v podrobnostiach poukazuje aj na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojil a okrem vyššie uvedeného, ničím viac nedopĺňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.